

63- Truyện Tỳ-Kheo Uy Đức

Một thuở nọ, Đức Phật ngự dưới cột cây Ni-câu-đà, trong thành Ca-tỳ-la-vệ.

Bấy giờ, trong thành có một vị trưởng giả có vô lượng tài sản, của báu, không thể tính kể được. Ông chọn con gái nhà giàu sang để cưới làm vợ, tấu trời các thứ âm nhạc để mua vui cho nàng.

Sau đó, người vợ ấy mang thai, đủ mười tháng, sinh được một bé trai, thân thể mềm mại, sắc mặt vui tươi, khôi ngô khác thường, ít có trên đời. Cha mẹ và bà con thấy thế rất hài lòng, nhân đó đặt tên đứa bé là Uy Đức.

Uy Đức dần dần khôn lớn, tánh tình càng nhu hòa, hiếu thuận; ai thấy cũng yêu kính, xa gần đều tin phục.

Một hôm, Uy Đức cùng các bạn thân đi dạo chơi ngắm cảnh. Khi đến dưới rừng cây Ni-câu-đà, Uy Đức thấy Đức Phật Thế Tôn có ba mươi hai tướng tốt, tám mươi vẻ đẹp, ánh sáng chiếu khắp như trăm ngàn mặt trời; chàng hết sức vui mừng, bèn bước đến đảnh lễ dưới chân Phật rồi lui lại, ngồi sang một bên.

Lúc ấy Đức Phật nói pháp Tứ đế cho Uy Đức nghe. Tâm ý chàng được mở tỏ, chứng quả Tu-đà-hoàn. Uy Đức liền trở về từ biệt cha mẹ, xin được xuất gia. Vì thương con nên cha mẹ không nỡ ngăn cản, bèn dẫn Uy Đức tới chỗ Đức Phật xuất gia.

Đức Phật bèn gọi:

–Lành thay, Tỳ-kheo!

Tóc Uy Đức tự rơi rụng, thân mặc pháp phục, trở thành Sa-môn, siêng năng tu tập, chứng đắc quả A-la-hán, đầy đủ ba Minh, sáu phép Thần thông, tám pháp Giải thoát; được các trời, người kính ngưỡng.

Các Tỳ-kheo thấy việc ấy, bèn bạch Phật:

–Bạch Đức Thế Tôn, Tỳ-kheo Uy Đức trước kia đã làm phước đức gì mà nay thân thể lại mềm mại, sắc mặt vui tươi, lại được mọi người kính trọng và gặp Thế Tôn được xuất gia đắc đạo.

Đức Phật bảo các Tỳ-kheo:

–Các thầy hãy lắng nghe, Ta sẽ giải thích rõ. Thuở xưa, cách nay chín mươi mốt kiếp, tại nước Ba-la-nại có Đức Phật ra đời hiệu là Tỳ-bà-thi. Sau khi giáo hóa chúng sinh viên mãn, Đức Phật thị hiện Niết-bàn.

Lúc ấy, có vị vua tên là Bàn-đầu-mạt-đế, thân lấy xá-lợi Phật rồi xây dựng ngôi tháp bằng bốn chất báu cao một do-tuần để cúng dường xá-lợi.

Về sau, có một người đi đường, thấy trong tháp có những bông hoa héo úa và bụi bặm bám đầy, bèn đem bỏ hoa ấy và quét dọn sạch sẽ. Sau đó cúng dường, phát nguyện rồi ra đi.

Nhờ công đức ấy, mà trong chín mươi mốt kiếp người ấy không bị đọa địa ngục, súc sinh, ngạ quỷ; được sinh lên cõi trời, cõi người, sắc mặt vui tươi và có uy đức lớn, thọ hưởng sự vui sướng cõi trời. Cho đến ngày nay gặp Ta, vị ấy vẫn là người có uy đức, được xuất gia và đắc đạo.

Đức Phật bảo các Tỳ-kheo:

–Các thầy nên biết, người quét dọn sạch sẽ, bỏ hoa héo thời ấy, nay chính là Tỳ-kheo Uy Đức.

Lúc ấy các Tỳ-kheo nghe lời Phật dạy, đều vui mừng thực hành.

M